

и поразговорятъ, но не могли. Отъ тогава и до сега сѣ се търсятъ да се срѣщнатъ, но не могатъ, защото момчето — бухълътъ — ходи нощъ, а момичето — кукувицата — денъ. Момчето викали Дуку, затова кукувицата цѣль день хвърка отъ дърво на дърво и жаловито вика: „Дуку! Дуку!“ („куку! куку!“), но не може нито да го чуе, нито да го види. Бухълътъ — братъ ѝ Дуко — чува денемъ сестриния си гласъ, но не може да ѝ се обади. Обажда ѝ се нощъ жалостно, че я е чулъ — Чухъ! чухъ!“ Но кукуващата тогива пъкъ спи и не може да го види.

VI.

Това било много отколъ. Остарѣлъ царьтъ на птицитѣ. Застаналъ на едно дърво — не мърда, не диша. Всичкитѣ птици се събрали — да си избератъ царь. Прѣди да го избератъ, трѣбвало да провѣратъ и се увѣрятъ — умрѣлъ ли е стариятъ имъ царь или е живъ. Всички се бояли да се доближатъ до него, защото билъ много лошъ. Кукувицата се съгласила да провѣри, ако я възнаградятъ. Съгласили се — да ѝ мжтятъ яйцата и отгледватъ малкитѣ. Отишла тя при неподвижния царь, прѣгледала и се увѣрила, че е мъртавъ. Тогава тя съ пѣсенъта „куку, куку“ извѣстила на другаритѣ си, че досегашниятъ царь е умрѣлъ. Затова и до день днешенъ други птици ѝ мжтятъ яйцата и отгледватъ малкитѣ ѝ, а тя само си ходи и кука.

